

Скільки, скільки пожовклих зшитків,
Скільки пожовклих мрій!
Дорогі, рівненькі рядочки —
серця мого відбитки,
Юнацькі благословіння Неіснуючій Сестрі.

З червоними краями, в цератових палітурках,
Вони містять душі гострий розвиток.
Ви, мої сторінки, серце моє — в замках...
Перший і останній зшиток.

[З циклу «Селянські сатурналії»;](#)

Текст наводиться за збірником [«Михайль Семенко. Поезії», 1990](#).